

XIX PREMI CONTARELLA 2014-15

DE NARRATIVA EN VALENCIÀ

RELACIÓ DE COL·LEGIS PARTICIPANTS I TOTAL DE CONTES PER CATEGORIES

El XIX Premi Contarella de Narrativa en Valencià 2015 ha comptat enguany amb la participació de 139 xiquets i xiquetes que estudien en centres escolars públics i privats de la ciutat d'Alacant.

Estos xiquets i xiquetes cursen estudis als centres següents:

- 1.- CEIP BACAROT (2 contes)
- 2.- CEIP BENALUA (29 contes)
- 3.- COL·LEGI ÁNGEL DE LA GUARDA (9 contes)
- 4.- CEIP RABASSA (7 contes)
- 5.- CEIP ENRIC VALOR (13 contes)
- 6.- COL·LEGI MÉDICO PEDRO HERRERO (18 contes)
- 7.- CEIP AZORÍN (3 contes)
- 8.- CEIP LA ANEJA (7 contes)
- 9.- COL·LEGI NUESTRA SEÑORA DE LOS ÁNGELES (5 contes)
- 10.- IES FRANCISCO FIGUERAS PACHECO (15 contes)
- 11.- IES CAVANILLES (8 CONTES)
- 12.- IES CAP DE L'HORTA (4 contes)
- 13.- IES BAHÍA DE BABEL (1 contes)
- 14.- IES PLATJA DE SANT JOAN (18 contes)

TOTAL DE CONTES PRESENTATS A CONCURS: 139

11 de 1a categoria
42 de 2a categoria
25 de 3a categoria
61 de 4a categoria

BENVOLGUT LECTOR,
EN ELS RELATS PUBLICATS A CONTINUACIÓ, HEM CREGUT CONVENIENT NO CORREGIR CAP ERRADA ORTOGRÀFICA, PER TAL DE CONSERVAR-NE L'ORIGINALITAT I LA FRESCOR.

XIX PREMI CONTARELLA DE NARRATIVA EN VALENCIÀ

PRIMERA CATEGORIA (Educació Infantil i 1r i 2n de Primària):

Conte guanyador: "De ruta per la muntanya" 5

Autora: Sofía Romero, 2n EP

Col·legi: Médico Pedro Herrero

Conte finalista: "L'índia i l'àguila" 5

Autor: Col·lectiu, 1r EP

Col·legi: CEIP Benalua

SEGONA CATEGORIA (3r i 4t de Primària):

Conte guanyador: "El viatge de Paco el Bacaroter" 7

Autor: Ramón Sempere Vilanova, 3r EP

Col·legi: CEIP Benalua

Conte finalista: "L'elefant sense trompa" 8

Autor: Jordi Montesinos Enguidanos, 3r EP

Col·legi: CEIP Enric Valor

TERCERA CATEGORIA (5é i 6é de Primària):

Conte guanyador: "La lluentor de Roma-Amor" 9

Autora: Gloria Morcillo Clement, 5é EP

Col·legi: Médico Pedro Herrero

Conte finalista: "Amics exprés" 11

Autora: Aïmara Kiny Pesquera, 6é EP

Col·legi: Prácticas La Aneja

QUARTA CATEGORIA (1r i 2n ESO):

Conte guanyador: "El sol i la lluna mai seran amics" 13

Autores: Sofía Ciudad Hernández i Celia Carretero García, 2n ESO

IES Cap de l'Horta

Conte finalista: "Adelaine, em perdonaràs algún dia?" 20

Autora: Eva Dong Wu, 1r ESO

IES Antonio José Cavanilles

La cooficialitat lingüística està instaurada per la Constitució Espanyola, per l'Estatut d'Autonomia, i per la Llei 4/1983, de 23 de novembre, d'ús i ensenyament del valencià (LUEV). Tota aquesta normativa estableix que la llengua pròpia i cooficial de la Comunitat Valenciana és el valencià, igual que ho és el castellà, i arreplega la necessitat de recuperar el seu ús social i oficial.

L'Ajuntament d'Alacant, "com Administració local més propera a la ciutadania, està especialment obligat a donar exemple i a garantir la normalització lingüística del valencià, i també, els drets lingüístics dels parlants de les dues llengües oficials".

Una de les iniciatives amb què la Regidoria de Cultura impulsa i promou l'ús del valencià és la convocatòria anual del Premi Contarella de Narrativa en Valencià. El concurs està dirigit als alumnes d'educació infantil, primària i primer cicle de l'ESO dels col·legis i instituts d'Alacant.

El foment dels valors culturals autòctons és una responsabilitat comuna, igual que la promoció de la lectura i escriptura en llengua valenciana. Des de la creació del concurs el 1996, els xiquets i les xiquetes guanyadors han vist premiats el seu esforç i superació amb la publicació dels seus treballs –textos i dibuixos– en aquest llibret d'edició anual. Mitjançant la seua participació en el certamen, els alumnes enriqueixen el seu llenguatge i milloren les seues aptituds de comunicació.

Agraïm a tots l'interés mostrat a favor del Premi Contarella i celebrem la creativitat dels relats. Al mateix temps, felicitem també els pares i la comunitat educativa per la seua implicació i els convidem a participar en la XX edició, que ens tornarà a reunir l'any 2016.

DANIEL SIMÓN PLA

Regidor delegat de Cultura

El Jurat ha estat integrat per Miguel Valor, Maria Josep Mira, Adrián Espí, Climent Lozano, Antoni Oliver i Isi Paños, que n'ha actuat com a secretària.

DE RUTA PER LA MUNTANYA

Sofía Romero

Col·legi: Médico Pedro Herrero - 2n EP

El dijous dia de la Santa Faç en vaig anar a Xorret de Catí. En vaig anar amb la meua mare Eva, amb el meu germà Hugo i amb dues amigues de la meua mare, Vanesa i Luisa i amb els seus fills Raül, Sergi i Raül. Van trobar una cova que tenia una cascada, nos empapem nos empapem tota la roba, va ser molt divertit.

Després van escalar el cim de la muntanya, cada vegada que veien un molló de pedres posaven una pedra més per a fer el molló més gran. Cada vegada que trobes un molló significa que es el camí correcte. Durant l'excursió va fer sol, pero també va ploure una miqueta.

Per arribar al merender hi ha que baixar per

la paret de la muntanya amb la corda i tots li van fer amb molt èxit. Després del menjar tots els xiquets van jugar a explorar en busca d'insectes i pedres i fòssils. Jo vaig tobar una papallona i dues pedres fòssils, la mare de Sergi, Luisa de pronte ens grità a tots:

-Mireu, mireu, un centpeus!

Tots arribaren amb molta presa per vore el centpeus.

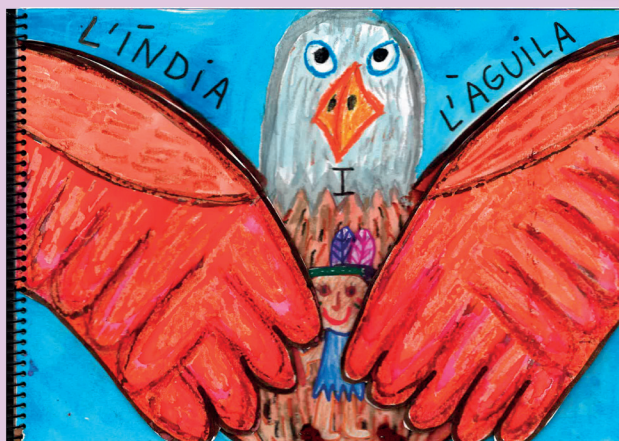
També van vore dos escaladors i un parapen.

Finalment començaren el camí de volta als cotxes i mentres caminaven arreglegaren flors que em trobava pel camí per als meus avis. Fue un dia meravellós i tots el van passar molt bé.

L'ÍNDIA I L'ÀGUILA

Col·lectiu, 1r EP

Col·legi: CEIP Benalua

Hi havia una vegada una xiqueta índia que es deia Estrela Blanca, era la filla del cap indi Núvol Gros. Encara que era xicoteta, era molt valenta i volia aprendre a caçar com els xiquets de la seua tribu; però com era una xica, no la deixaven mai.

Estrela Blanca anava sempre amb un arc i unes fletxes i per la nit somiava que es convertia en un gran querrer com el seu pare.

Un dia va agafar la seua canoa per passejar pel riu quan, de sobte una tempesta molt forta la va agafar desprésinguda, la canoa es va tornar i la xiqueta va rodar riu avall, sort que va trobar un tronc i es va poder agafar d'ell, així va anar molt de temps fins que la tempesta va parar...

Com va poder va eixir del riu, tota mullada i malferida com estava va passar la nit arrupida baix un arbre. Estava tot fosc i tenia molta por, escoltava sorolls per tot arreu i veia ulls horripilants pel cel. Sense adonar-se'n es va quedar adormida.

A l'endemà quan va obrir els ulls es va trobar al seu costat un pandalot, era una àguila. Amb molta rapidesa, Estrela Blanca va agafar l'arc i es va disposar a caçar-la però... quan va veure els ulls de l'àguila i va escoltar el seu soroll es va adonar que era ella qui la havia cuidat per la nit.

La xiqueta i l'àguila es van fer amigues.

L'àguila la va cuidar i la va alimentar fins que es va enfortir però Estrela Blanca continuava trista perquè trobava a faltar als seus pares i amics.

L'àguila va fer pujar a la xicoteta índia a la seua esquena i junts van volar buscant la seua família de poblats en poblats, van passar per molts fins que per fi, van trobar el seu.

Els seus amics havien perdut l'esperança de trobar-la, i l'havien buscat durant molt de temps.

Un dia en el que estaven tots units van veure una cosa estranya al cel, era una àguila que portava una persona damunt, mai havien vist res igual. L'àguila va baixar al poblat amb la xiqueta i tots ho van celebrar.

Des d'aquell dia, el tòtem que protegia la tribu té a la part alta una àguila com a senyal d'agraïment al animal que els va tornar la xiqueta, i Estrela Blanca porta dues plomes al seu cabell com a senyal de la seua valentia i de la seua amistat.

Ah! I com podeu imaginar, Estrela Blanca va ser la primera índia guerrera de la tribu.

Aquest conte l'ha fet la "classe dels cuquets" de 4 anys de l'escola Benalua, dins d'un projecte sobre els indis nord-americans.

EL VIATGE DE PACO EL BACAROTER

Ramón Sempere Vilanova

Col·legi: CEIP Benalua - 3r EP

Això era i no era un home que tenia un motocarro per a transportar melons, taronges... i es deia Paco, vivia al Bacarot.

Un dia, va mirar la lluna i va dir:

-Si els americans van poder arribar jo també.

I es va preparar el motocarro amb mantes, aigua, menjar, coixins i bon abríc per si fera fred.

Al dia següent va matinar i es va llançar per una rampa de fusta molt alta i amb una bona goma de tiraxines gegant per a impulsar el motocarro. Un dia en l'espai va caure un meteorit, i com Paco conduïa molt bé el va esquivar, pels pèls li cau damunt del motocarro.

I va aplegar a la lluna i va dir:

- Lluna estic damunt de tu.

- De quin planeta vens? -li va preguntar la lluna.

- Jo del planeta Bacarot- va dir Paco.

Quan Paco va començar a caminar a la lluna va va sentir-se molt lleuger i va començar a donar volteretes en l'aire.

Va veure la bandera dels Estats Units i va plantar la de Bacarot.

Quan va plantar la de Bacarot va fer un forat tan gran, tan gran... que la lluna es va fer molt xicoteta. I desde la terra només es veia la bandera de Bacarot.

L'ELEFANT SENSE TROMPA

Jordi Montesinos Enguidanos

Col·legi: CEIP Enric Valor - 3r EP

Això era i no era un elefant infant que al poc de nàixer es topà amb un humà i aquest sense pensar-ho dues vegades, txass! Li tallà la trompa. No em preguntes perquè. No ho sé. El que sí sé és el seu nom: "Segadet".

Per aquest motiu els companys de mana li feien burla, tan sols Trompi, el seu millor amic, li va fer costat.

Un mati amb molta tristor Segadet, sense dir-li-ho a ningú, va decidir començar un viatge tot sol per fugir de la vergonya.

Li havien parlat de l'existència de ciutats, on un munt d'éssers vius, cadascú amb els seus problemes i el seu paréixer s'ajuntaven per a convida amb harmonia.

Abans d'arribar a la ciutat li vingué al pensament que tothom es sorprenia al vore un elefant sense trompa, cosa que no li feia gens de gràcia.

Així que molt decidit va anar a una botiga de roba que es trobava a les afores.

Quin munt de roba que es provà...! Res li estava bé, impossible trobar cap peça de la seua mida.

Desmoralitzat i cansat, fent el darrer esforç, fou quan d'un amagatall en un munt de roba va trobar diverses peces de la talla 199 que li estaven d'allò més bé.

Agoixat, Segadet pensava que a la recerca de sabates li passaria el mateix. Per sort, aquesta tenda comptava amb un parell molt bonic de la talla 1.999.

Quina sorpresa en eixir de la tenda! Trompi estava a la porta.

-Però que fas ací? – Li preguntà Segadet.
-I tú, on penses que vas? – Li replicà Trompi.
- A viure lluny de la manada, en un lloc on puga passar desapercebut i on ningú faça mofa del meu aspecte.

Trompi, que sempre tenia paraules boniques que dir, li va contestar: -No et preocupes Segadet, la bellesa és a l'interior e cap ésser viu pot burlar-se del teu propi interior, que per cert és el que més t'enlluerna per ser tan noble i bonic.

-Gràcies, amic, però fet el tiatge i l'esforç fins aquest indret, el meu desig es passar una temporada en aquesta ciutat plena de llums i gent per

conèixer.

-Açò no puc perdre'm-ho Segadet, i si em deixes em queda amb tú.

El que va ocórrer després ja és una altra història, així que conte contat, conte acabat.

LA LLUENTOR DE ROMA-AMOR

Gloria Morcillo Clement

Col·legi: Médico Pedro Herrero - 5é EP

Aquesta és la història de Roma; una xiqueta trista que no brillava com les altres.

Roma era una xiqueta especial i no ho sabia; era molt llesta i generosa i molt responsable per a la seua edat, i a pesar de ser bonica, no brillava

com les altres.

Les xiquetes del seu col·legi somreien quan la veien passar però poques vegades la convidaven a jugar. Quan ella els preguntava si es podia apuntar, les xiquetes paraven dient que el joc s'havia acabat.

Ocorria el mateix quan arribava al

parc; les xiquetes la saludaven i quan Roma preguntava si podia jugar, elles contestaven amablement:

—Jo, quina peneta!. S'ha acabat el joc!.

Roma no s'enfadava però no entenia per què no brillava com les altres.

Tots els dies esperava amb il·lusió el fet que arribara la nit, perquè de mentireta, quan tancava els ulls, viatjava al costat dels estels del cel, que l'esperaven sempre amb les seues llums ben enceses perquè Roma no es perdera pel camí i així poder jugar. Era el que més li agradava del món; somiar que donava voltes i més voltes al voltant d'elles i per més voltes que donara i per molt que s'amagaren, acaba sempre trobant-les, fins i tot en la foscor; llavors els estels li somreien i brillaven amb molta més força perquè eren felices de debò. Roma es sentia tant bé, tant brillant, tant plena de llum, que sense poder evitar-ho acabà dolçament dormideta.

No obstant això, la llum que la cobria per les nits, desapareixia pel dia.

Els pares de Roma la miraven en silenci, baixaven molt tristos els seus caps, s'abraçaven entre ells i ... callaven.

Un dia la seu mestra del col·legi va anunciar la celebració d'un joc molt xulo; unes olimpíades en classe d'estels, satèl·lits, planetes i constel·lacions, i Roma es va posar molt nerviosa i molt contenta i emocionada. I és que just aqueix era el tema que més li agradava i damunt estava segura que si hi havia premi, seria per a ella.

Quan la mestra va ordenar formar dos equips en classe, els primers xiquets els va triar la mestra i després ells van anar a poc a poc triant als altres. Primer escollien als més llestos, després als més guays, als bonics i boniques, als ràpids, fins que van arribar a l'últim. Ningú va triar a Roma.

Al principi a Roma li va fer gràcia la distracció dels seus companys; se'ls havia oblidat anomenar-la i alçant la mà molt alta perquè la mestra la veguera, li va dir:

—Mestra, mestra, que falte jo!.

12 —Si bonica. Li va contestar. No passa res.

Tu et quedes amb mi i m'ajudes a fer de jurat.

Roma no entenia...per què havia de fer de jurat si podia anar-se'n amb un equip o amb l'altre?...però si es sabia totes les respostes de totes les preguntes...

I llavors s'escoltà un murmuri que deia:

—Quina sort que hem tingut. Amb lo lenta que és Roma per a tot haguérem perdut segur!

A Roma el comentari no li va sonar de broma i se li va esborrar el somriure de la seua cara; tots els estels del cel li van caure damunt. Se li va partir el cor i les llàgrimes que va vessar van apagar la poca llum que li quedava.

A voltes els pares no ho saben tot. A voltes, sense voler, s'equivoquen. A voltes deixen passar el temps sense més; sense saber què fer o quines paraules usar. A voltes és tant l'amor que senten pels seus fills, que prefereixen callar o quedar-se quietes per a així evitar-los el dolor o el sofriment i açò és el que els passava als pares de Roma.

Roma ja no va volia tornar al col·legi. No sabia bé perquè. Tenia moltes ganes de plorar i ho va fer durant dies i clar, al final els seus pares es van assabentar de tot, i es va muntar un embolic tremend; discussions amb els Mestres, disculpes, bla, bla, bla, que si el Director, campanyes de no sé què coses per a no sé què conscienciació dels alumnes i coses així de complicades. El cas és que els pares de Roma també ho van tindre clar i van decidir canviar-la de col·legi.

Però el col·legi nou no seria un qualsevol; no. Seria el millor i més bé per a Roma. Un d'especial i estupend, per a xiquetes especials i estupendes com Roma, i ho van trobar.

Al principi a Roma no li va fer res de gràcia saber que canviaria de col·le. De fet el primer dia de classe es va amagar dins de l'armari de les graneres perquè la seua mare no la trobara, però com sempre s'amagava en el mateix lloc amb una llanterna encesa en la mà, la seua mare la va enxampar i no

es va lliurar d'anar al col·legi.

Als pocs dies, el canvi no li va semblar tan dolent i al final va haver de reconèixer que el col·le nou molava un munt!

I per res se'n recordava dels seus antics companys, ni li molestava haver de matinar més per a agafar a temps l'autobús que l'havia de portar tots els dies al col·le, i aqueixes noves classes en les quals li feien muntar trencaclosques o en les quals s'endevinaren els dibuixos amagats en targetes eren de tot, menys avorrides....Tot era genial!

Desde que baixava de l'autobús, quan arribava al matí, fins que tornava a pujar, quan se'n anava a la vesprada; totes les persones amb les quals es trobava pel camí l'omplien de besades, abraçades i axuxons.

El seu col·le nou era divertit i especial. Tot s'aprenia de forma diferent, com li havien dit els seus pares; amb jocs i joguets, cantant i ballant; pintant i decorant. Hi havia fins a planetaris fets de plastilina. Tots els xiquets i xiquetes eren tan simpàtics, tan divertits. Roma estava al·lucinada.

Un dia que la seu mestra nova li ajudava a pronunciar paraules d'aqueixes que són molt difícils, d'aqueixes que t'embossen la llengua, li va preguntar si sabia el que era la Síndrome de Down i Roma, que seguia encara amb la paraula embossada en la seua boca, no va saber que contestar. Mai l'havia escoltat... Síndrome de Down?...

La mestra va començar a explicar-li que les persones naixem quasi totes iguals; amb ulls, boca, braços, cames, etc, i que amb el pas del temps aprenem també a fer les mateixes coses: riure, llegir, jugar, etc.... Li va explicar que en ocasions, per diferències o fallades genètiques, algunes persones utilitzen la vista, la parla, la memòria o la força d'una forma diferent a la resta, igual que els passa a les persones amb Síndrome de Down; que van una miqueta més a poc a poc, perquè necessiten una miqueta més de temps per a poder fer les mateixes coses, necessiten tan sol deu segons de més.

Li va parlar del cromosoma 47 i li va explicar que un xiquet pot ser sord, cec o mut de naixement o faltar-li un bracet o un renyó de la mateixa forma que un altre xiquet pot nàixer amb un cromosoma de més: El 47, o siga, amb Síndrome de Down.

Les paraules de la mestra li van fer pensar molt aqueix dia i aqueixa nit i altres dies i les seues nits: El seu cap no parava de repetir-li "47, tots som iguals, 10 segons de més, una miqueta més de temps...." i després de tant pensar, a Roma totes aqueixes paraules també li van fer entendre.

Al matí següent, quan va arribar al col·legi, Roma no va perdre el temps i va córrer tot el que va poder fins que per fi va trobar a la seua mestra i quan la va veure es va tirar als seus braços i li va preguntar:

_Mestra, sóc una xiqueta amb Síndrome de Down?.

La seu mestra, abraçant-la molt fort, li va dir que sí.

Roma no es va sorprendre, tampoc s'enfadà, però va voler saber si ser una xiqueta amb la Síndrome de Down, era el mateix que ser tonteta i si podria seguir estudiant tenint aqueixa malaltia.

La mestra, que era molt bona a més de llesta, li va dir que ella ni era tonteta ni era diferent, sinó especial. Li va explicar que el Síndrome de Down no és una malaltia i que podria seguir estudiant, i que podria treballar, i que si ella s'ho proposava podria fins i tot ésser astronauta per a poder tocar els estels amb les seues pròpies mans. Li va parlar que les diferències existeixen quan nosaltres mateixos les posem; que les persones som les que marquem els nostres límits i fixem les nostres metes, i que ella, amb els seus pares, amb els seus mestres i amb deu segons de més, aconseguiria tots els seus somnis.

I va ésser a partir d'aqueix moment quan Roma, el nom del qual és Amor escrit al revers, per fi va trobar la llum que fins a aqueix moment no li havia permès brillar.

AMICS EXPRESS

Aimara Kiny Pesquera

Col·legi: Prácticas La Aneja - 6é EP

Una altra vegada s'ha quedat en el despatx del director assentat en una cadira, amb les cames penjant, pegant potades a la taula i veient als xiquets jugar en el pati. El director ja estava avezat a que Iker se quedara dia després de dia... amb ell.

Mentrestant, el director escrivia altre part de disciplina i una nota a sa mare i a son pare.

En la fila per a entrar en classe o tornar del pati, Iker espentava als demés xiquets i se colava. Era un perill perquè en les seues espentes pujant i baixant per les escales ja havia tirat alguns companys i havia tingut algun problema seriós. Jaume, un xiquet de la seua classe, s'havia trencat el peu i la menuda Noa, de la classe de tres anys, casi s'obri el cap.

A l'eixir de l'escola sa mare l'esperava sola i apartada de la resta de les mares. Iker despentinat, amb la camisa per fora, arrossegava els peus i pegava potades a les pedres i amb cara d'enfadat s'acostava lentament a sa mare i esta li agarrava del braç bruscament i s'anaven caminant fins sa casa sense parlar massa... Mai li preguntava per l'escola o per com havia anat el dia amb els companys.

La mare el solía deixar a soles en casa i s'anava al bar que hi havia en el cantó per a prendre's una cervesa o potser que alguna més i fumar-se un paquet de cigarros. Sa mare no es preocupava de si tenia

deures, si li faltava algun llibre i moltes vegades, la mare ni s'acordava de que havia que donar-li de sopar perquè tornava bufada del bar. Iker tampoc veia a son pare perquè estava en la presó.

La majoria de les vegades que sa mare es marxava al bar, Iker s'anava a la casa de la veïna perquè li donara alguna cosa de sopar. Quasi sempre anava despentinat i amb la cara bruta. A la veïna no li importava pentinar-li, netejar-li la cara i a més a més, per a ella, Iker era una gran ajuda perquè quan a la veïna se li caïa alguna cosa al sol, com quan el bolígraf amb el que feia els sudokus rodava i se ficava baix del sofà, a ell no li importava agarrar-lo o portar-li un got d'aigua si tenia set i li feia companyia. En ella, Iker era molt bo, no pegava, no donava potades a la cadira, no tirava les coses ni les trencava, i a més a més, sempre tenia un somriure en la cara.

El pitjor era haver de tornar a sa casa. Ho feia abans de que sa mare vinguera, per a que no li tirara la bronca o li prohibira anar a casa de la vella.

En l'escola no tenia amics... Ningú li donava la ma, no volien jugar amb ell, ni seure amb ell... Però es que sempre estava pegant a tot el món, tirant pedres, arena o el que trobara. Els altres corrien perquè no els pegara... Eixe era el seu joc, no sabia altre. Però el millor venia quan donava una espenta o una potada a algun xiquet de

la seua classe i este anava ploriquejant a queixar-se al professor que vigilava el pati. El millor de tot era quan el professor cridava a Iker i li posava front al xiquet agredit...

¿Per que li has unflat Iker? ¿No veus que li has fet mal? ¿vols fer mal als demés?

Iker deia que no amb el cap...

"Vinga, demana-li perdó"

"Perdó" deia Iker...

L'altre xiquet deia que li perdonava i llavors venia la part que Iker estava buscant... "Es donaven un abraç" i el professor els deia que eren "amics". Per uns segons, Iker tenia un amic i li havien abraçat... Era l'única forma que sabia de tindre amics i de que li donaren la mà o abraços en el col·legi... Iker no volia pegar ni espentar, només volia tindre amics...

Al dia següent, Iker va tornar a quedar-se castigat sense eixir al pati, en el despatx del director. Aquesta vegada el castic era per haver trencat el llàpis del xiquet nou que acabava de matricular-se a l'escola.

Després del pati, la tutora va acompanyar

Iker a classe i li va demanar perdó al xiquet nou. Aquest li va perdonar i li va donar un abraç. El xiquet nou no sabia com era Iker i com que ell tampoc tenia amics i no coneixia ningú, li va invitar a sa casa a jugar després de l'escola.

Pel carrer Iker anava botant d'un costat a un altre i amb un somriure en la cara. En canvi, sa mare anava seriosa i melancòlica.

A l'arribar a la casa del nou amic d'Iker, els dos es van posar a jugar immediatament. La mare del nou amic d'Iker li va dir a la seua mare que entrara. La mare d'Iker per educació, va entrar a la casa d'aquesta i es van posar a parlar prenent-se un café.

Des d'eixe dia, Iker per fi tenia un amic, i sa mare també. A Iker el seu amic li ensenyava coses de l'altre col·legi i la mare del nou xiquet li ensenyava a ser millor mare i a preocupar-se pel seu fill. Iker també va aprendre que hi havia millors formes de fer amics i que el respecte i la camaraderia son les millors formes d'aconseguir l'amistat dels altres.

EL SOL I LA LLUNA MAI SERAN AMICS

Sofía Ciudad Hernández i Celia Carretero García

IES Cap de l'Horta - 2n ESO

Vaig tornar a l'habitació de l'hospital, plorant una altra vegada. No aguantava la sensació que em faltara una part de mi, literalment. La meua mare em va abraçar i va intentar consolar-me, però no va sortir cap efecte al meu estat d'ànim. També el meu pare va intentar traure un somriure del meu rostre, però únicament eixien llàgrimes, cada vegada més desesperades que acabaven per desaparèixer al final de la meua cara. Vaig pujar al llit i vaig enfonsar

el meu rostre al coixí, intentant que la resta de companys de l'habitació deixaren de mirar-me, però no va servir de res perquè vaig cridar l'atenció més encara.

-Aina, ànim, no passa res. Ja veuràs com t'acostumaràs al final- em va intentar tranquil·litzar ma mare amb una veu dolça, mentre m'acarona els cabells suaument.

-Sí passa. Tu no saps el que és estar sense braç!

Hauré de viure així la resta de la meua vida! No és just!- i vaig començar a plorar desesperadament de nou.

-Ja ho sabem, Aina. Sabem que no és just però has d'aprendre a viure en aquestes condicions- em va dir el pare-. Has de ser positiva. Podria haver sigut molt pitjor.

Però jo ja no escoltava als meus pares. Únicament pensava en què no ho suportaria. En què no podria viure sense braç. Hauria de dependre de les persones del meu voltant per a tot, i eixa idea no m'agradava gens.

Mentre els meus pares em consolaven i parlaven amb mi, jo plorava i em vaig adonar de què la resta dels companys de l'habitació estaven mirant-me. Hi havia de totes les edats: des d'una xiqueta de nou anys, fins a una xica alta que fàcilment hauria complit ja els setze anys, passant per una altra xiqueta de tretze anys com jo, i un xic també de la nostra edat. N'hi havia un altre xic, que ara mateix no estava a l'habitació perquè estava a l'UCI.

Em donava molta vergonya que tot el món m'observara, llavors, em vaig eixugar les llàgrimes i vaig reprimir els impulsos de continuar plorant, el que em va provocar un nuc a la gola, que vaig intentar ignorar.

En eixe moment va entrar la infermera a veure com estàvem tots. Quan em va veure amb la cara roja i els ulls vidriosos, em va mirar trista i es va acostar al meu llit.

-Com et trobes, Aina? Estàs millor?- em va preguntar, llevant-me una llàgrima de la galta.

-Sí, estic millor, gràcies- li vaig respondre, esbossant el meu millor somriure.

Els meus pares van saludar a la infermera i van dir que anaven a la cafeteria a prendre un café. Els vaig abraçar als dos i els vaig donar les gràcies. Després, la infermera em va dir que se n'anava a pel sopar i de seguida tornava. Va eixir per la porta i em vaig quedar sola a l'habitació. Al llit del meu costat es trobava una xica de la meua edat. Els seus pares no podien estar amb ella molt de temps al dia, perquè havien de tindre cura dels seus germans i a més havien de treballar. Per a què no estiguera tan sola vaig intentar ser amable i parlar amb ella.

-Hola - la vaig saludar. Tota conversació ha de començar amb un ximple 'hola' i després ja eixiria un diàleg.

-Hola- em va respondre amb un somriure cansat.

Com estàs?- em va preguntar, assenyalant la

bona on abans estava el meu braç.

-Eh... no molt bé, en realitat- vaig pensar que no servia de res ocultar el que em passava, ja que tots els de l'habitació estàvem igual-. No sé si m'acostumaré a viure així.

-Ja, és normal que estigues així. Però al final ho aconseguiràs. De segur que sí- vaig agrair molt els seus ànims i la seva confiança.

-Tu com estàs?- li vaig preguntar, encara que no sabia molt bé per què estava ací-. Per cert, què et va passar?

-Quan estava passejant al meu gos pel carrer em va atropellar un cotxe. M'han posat alguns punts ací, al bescoll i tinc algunes ferides als costats i al genoll. Però estic millor. Crec que em donaran l'alta dins de poc.

-M'alegre molt. I el teu gos està bé?- li vaig preguntar preocupada.

-Sí, està a casa amb els meus germans. Li vaig salvar la vida- va respondre orgullosa-. El cotxe l'hauria matat a ell.

Anava a respondre quan la infermera va entrar amb un carret ple de safates en les que estaven els nostres sopars. Va passar per tots els llits i ens va donar una safata a cadascú, excepte a la xica més major, que l'havien operat de les angines i únicament podia menjar coses fredes i líquids.

Estava disfrutant del meu postre, parlant amb la xica del meu costat, anomenada Gemma, quan de sobte va entrar a l'habitació el company que faltava. Anava sedat en una llitera espentada per una altra infermera. Els seus pares no anaven darrere. No tenia més companyia que la infermera que espentava la seva llitera, conduint-la al seu lloc de l'habitació. Vaig mirar a la meua nova amiga, Gemma, que a la seua vegada estava observant al nou company, amb cara de preocupació. No vaig voler preguntar res respecte a la seva malaltia.

Vam acabar els nostres sopars i la mateixa infermera que fa una estona m'havia animat, es va emportar les safates. Prompte ens vam quedar a soles i es van apagar els llums del corredor. Vaig mirar l'hora al mòbil i vaig veure que eren les onze de la nit. La xiqueta més petita no va tardar gens en adormir-se, seguida de la xica de setze anys i el xic de la nostra edat. La Gemma i jo vam continuar xarrant una estona, il·luminant amb la llanterna dels nostres telèfons, i apagant-la quan venien els infermers per

l'habitació.

-I per què has acabat sense braç?- em va preguntar amb curiositat, però de seguida es va adornar que no era una pregunta molt correcta-. Ai, ho sent, no volia ser indiscreta. No respongues si no vols.

-No et preocupes. No té importància- li vaig dir, somrient-. Fa uns mesos el metge em va diagnosticar osteosarcoma, un tipus de càncer- vaig aclarir al veure que la Gemma estava perduda-. Em van tractar, però no va ser suficient i va anar a pitjor. Aleshores em van haver d'amputar el braç.

-Ah. Va ser molt dolorós, veritat?- em va preguntar, amb ulls ombrívols.

-No, l'operació no em va fer mal. Jo estava sedada. El pitjor va ser veure que no tenia braç quan em vaig despertar. Vaig començar a plorar i a cridar desesperadament, com una boja. I de vegades em donen com... atacs de nervis, com el que has vist aquesta vesprada.

-Doncs tu no et preocupes, que ja veuràs com al final tot s'arregla. I si necessites ajuda en qualsevol cosa, ací em tens- la Gemma em va mirar amb uns ulls plens de sinceritat, cosa que vaig agrair molt.

-Gràcies, de veritat, moltes gràcies.

Després d'uns pocs segons vaig començar a escoltar la respiració compassada de la xica, i vaig suposar que ja s'havia dormit.

Vaig estar pegant voltes pel llit durant hores, sense trobar la postura adequada. Finalment vaig entrar en un entreson en el qual em despertava al cap de mitja hora i tardava una altra estona en adormir-me de nou.

Vora les cinc i mitja del matí no vaig poder dormir més. Vaig anar al bany i em vaig rentar la cara. Vaig tornar i vaig asseure en una petita butaca, des de la qual es podia observar el carrer.

Al cap d'un parell d'hores vaig mirar a la finestra per veure l'alba. En realitat, no volia estar sola amb els meus propis pensaments. Però m'agradava veure com el Sol eixia i la Lluna s'amagava. Sempre m'havia preguntat si aquestos dos alguna vegada han aconseguit ser amics, si han aconseguit ajuntar-se i conèixer-se. Però això de pensar en la Lluna i el Sol eren bajocades de nens petits, com deia la meva mare. Ma mare sempre em deia que la vida no existeix per a estar en altre món, que consisteix en treballar i esforçar-se tots els dies per tindre una bona família i diners. Però jo mai creia a la mare, perquè ella no se'n recordava de quan ella

era com jo. Perquè veure la vida d'altra manera és molt interessant, et preguntes coses que mai en la vida t'has preguntat abans. Per exemple, per què balancegem els braços al caminar? A l' escoltar la paraula 'braç' en la meva ment vaig girar el cap bruscament fins que vaig veure el monyó embenat que penjava de la meva espatlla. No vaig poder evitar una mirada de desgana cap al meu cos.

-No et preocupes pel teu físic, la persona que realment t'estima no et mira per fora.

Em vaig sobresaltar tant a l'escoltar eixa veu jove i coneguda que vaig pegar un bot.

-Isma? Quant de temps portes ací? A aquestes hores de la matinada? I, per què m'observes?-els meus ulls quasi van eixir-se de les òrbites.

Va donar un pas endavant, incorporant-se penosament de la llitera. Mai havia conversat amb l'Isma, el xic que van portar amb la llitera la nit anterior.

-Per què em mires així?- no em sentia incòmoda però tampoc volia que sabés que el seu somriure em tranquil·litava.

-M'agrada alçar-me aviat. Per aprofitar el temps. -va dir alçant les espatlles sense preocupació.

-Però si mai aprofites el temps -vaig respondre.

Va donar un pas endavant. Ara ens trobàvem a un metre de distància, jo recolzada en la finestra i ell amb la bata blanca de l'hospital, com portàvem tots.

-M'agradaria saber per què tu et menges el cap pensant que és dolent tindre un sol braç.

-Les xiques guapes tenen dos braços i un bon cos, però jo tinc un sol braç i un cos horrorós.

Una riallada que va escoltar-se per tota l'estada va eixir de la boca del xic, i jo no vaig pensar que havia fet alguna cosa graciosa, perquè no l'havia fet.

-De què rius? -vaig afegir ofesa.

-Per què dius eixes barbaritats? Ni que sigues un monstre.

Es va apropar més a mi, els nostres caps tenien la mateixa alçària, i només estàvem a quinze centímetres de separació. Vaig observar el seu rostre com si fos una obra d'art; acuradament i sense tocar-lo. Tenia unes bosses morades sota de tots dos ulls, i això em deia que l'ensomnia li venia de tant en tant. Vaig caure en que encara no m'havia explicat per què està hospitalitzat.

-Per què ets aquí? Jo no veig cap problema en tu.

Es va mossegar el llavi inferior i va apartar la mirada.

-Tinc amnèsia -va dir entre un sospir, encara sense mirar-me.

Vaig buscar els seus ulls amb la mirada però ell seguia sense mirar-me.

-Vas perdre la memòria?

-Mhm-. va afirmar assentint amb un lleuger moviment de cap.

-I què més dóna? Doncs tornes a començar des de zero, no? Però no et quedes en aquesta merda d'hospital intentant recuperar el que vas perdre.

-Això no és tot, Aina -va pronunciar el meu nom amb tal delicadesa que em va fer sentir especial-. Jo ... eh ... em donen atacs epilèptics i, hi ha vegades que podria morir si no estic prop d'una infermera.

Em vaig imaginar a Isma enmig del pànic intentant respirar per salvar la seua vida, una vida que ell no recordava.

-I els teus pares?- vaig preguntar traient el millor somriure que vaig poder.

-La meua mare va morir en l'accident i el meu pare viu a una altra ciutat -va dir les paraules deixant-les anar passivament, en to neutre, com si hagués repetit aquesta frase tantes vegades que ja no sentia dolor.

Em vaig quedar sense paraules.

No sabia què fer per traure un tema bonic, així que, li vaig agafar la mà.

-Almenys el Sol no té una trista història -vaig xiuxiuejar finalment mentre aquest s'alçava per l'horitzó.

Vaig observar la meua mà agafant Isma. El xic va moure la mà i jo la vaig apartar bruscament; tenia por del que pensava de mi, una xica que li agafa el canell amb l'única mà que li queda. Però va posar la seva mà contra la meua i les nostres mans es van abraçar. Vaig pensar en fa uns instants, quan estàvem parlant a tan pocs centímetres de distància, i jo no em recordava que el meu altre braç ja no hi era; volia sentir això una altra vegada, llavors, em vaig acostar més a ell i vaig posar el meu cap sobre les seves espatlles.

-Ho sent, necessitava una abraçada -vaig murmurar, recolzada en ell, observant al Sol.

-No et disculpes, jo també ho necessitava -la seva veu es va trencar al final de la frase.

Em va envoltar amb els seus braços i va recolzar el seu cap contra el meu. Vaig decidir quedar-me així fins que algú ens separés a la força, i això vam fer, sense dir una paraula. Dos estranys que es coneixien molt bé.

que les nostres respiracions, quan vaig començar a escoltar els moviments i els badalls de la Gemma, a pocs metres de distància. Em vaig separar amb brusquedat i em vaig soltar dels càlids braços de l'Isma. Ell em va mirar, divertit, però afortunadament, no va dir res.

-Bon dia, dormilega- vaig saludar a la Gemma, amb naturalitat.

-Hola- va respondre en un badall.

Amb el carisma que la caracteritzava, la Gemma va començar a xarrar amb Isma i amb mi. Ens va preguntar per què ens havíem alçat tan prompte. Vam estar parlant una estona, massa fort, pense, perquè vam despertar a la resta de l'habitació.

-És necessari parlar tan alt?- va preguntar l'Eva, la xica de setze anys, enfadada.

-Perdó- es va disculpar l'Isma, amb aparent sinceritat. L'Eva va sospirar i es va tancar la cara amb el coixí. La Karina, la xiqueta més petita, la va mirar, divertida. Vaig pensar que tal volta es sentia molt sola i vaig decidir apropar-me a ella mentre l'Isma i la Gemma continuaven amb la interessant conversació.

-Hola Karina, com estàs?- vaig començar, sent amable amb ella. No sabia per què estava a l'hospital, però vaig decidir no preguntar-li encara.

-Hola... hm... Aina?- vaig assentir amb el cap, somrient-li. Bé, gràcies. I tu?- em va preguntar senyalant el lloc on hauria d'estar el meu braç.

-No massa bé, però estic millor que ahir.

-Què et va passar?- m'ho va preguntar sense cap discreció, propi d'una xiqueta tan petita.

Cansada, li vaig explicar la infermeria, adaptada per a què poguera comprendre-la. La Karina va escoltar amb atenció, amb els seus preciosos ulls plens de curiositat. Pareixia major, amb eixa mirada intel·ligent.

-Podries haver mort si no t'hagueren tallat el braç?- em va preguntar amb cautela quan vaig acabar la meua explicació.

Eixa pregunta em va pillar per sorpresa. Mai m'ho havien dit, però vaig suposar que sí i vaig haver d'impedir que les llàgrimes eixiren dels meus ulls. Finalment vaig fer un lleuger gest d'assentiment amb el cap. Vaig perpel·lejar un parell de vegades i vaig aconseguir espantar les llàgrimes, però se'm va formar un horrible nuc a la gola del que no em vaig poder desfer. Vaig girar la vista i vaig observar que l'Isma havia deixat d'escoltar la Gemma i em mirava, preocupat. Li vaig somriure per a donar-li a entendre que tot anava bé i ell em va tornar el gest, no massa

convençut. Vaig tornar a dirigir l'atenció cap a la Karina, que em mirava estranyada sense entendre la meua reacció a la seva innocent pregunta. Li vaig somriure i li vaig preguntar, jo també, pel seu problema.

-Vaig tindre un accident de tren fa uns quants mesos i les cames m'han quedat així- em va respondre, desfent-se dels llençols que li tapaven de la cintura cap avall.

Vaig mirar les cames de la pobra xiqueta, horritzada. Estaven completament deformes i plenes de cicatrius. La vaig mirar als ulls i vaig poder observar que ella no s'immuntava al veure aquesta terrible escena.

Vaig intentar respondre però no m'eixien les paraules correctes. Em vaig limitar a obrir molt els ulls i em vaig empassar el nuc que se m'havia format a la gola.

-La gent es sorprén molt quan les veu- em va dir-. No et preocupes, és normal.

-Has d'anar en cadira de rodes, no?- li vaig preguntar, intentant canviar un poc de tema.

La Karina va assentir amb el cap i em va assenyalar una cadira negra i roja a la vora del seu llit.

Vam estar xarrant una estona més i poc després, vora les huit del matí va entrar per la porta una jove infermera amb els desdijuni.

-Bé!!! A menjar!- va exclamar l'Abel, l'altre xic de l'habitació que s'havia acabat de despertar, amb un enorme somriure. Era l'únic que s'acabava sempre tot el menjar.

La infermera li va somriure i va ser el primer al qui li va donar el desdijuni. La resta vam esclatar en rialles. Era agradable tornar a escoltar rialles en un lloc tan trist com un hospital. La infermera ens va dir que disfrutàrem del menjar i que després tornaria a per les safates. Vam assentir i la infermera va tancar la porta, deixant-nos a soles de nou. La Gemma va tornar al seu llit i jo vaig fer gest de tornar també, però una mà freda em va retindre.

-Pots ajudar-me a posar-me en peu i anar al meu llit? -em va preguntar l'Isma.

-Però et deixen canviar-te de llit?

-No ho sé, però no aguante més en aquesta llitera incòmoda. Per favor.

-D'acord, però porta cura -vaig cedir, finalment, en un sospir.

L'Isma em va somriure i jo vaig tornar-li el gest. Li vaig ajudar a incorporar-se amb cura. Una vegada

en peu, va poder caminar a soles fins al seu llit arrossegant el carret del sèrum. Va arribar al llit i es va acomodar en ell.

-Gràcies.

Li vaig somriure, a mode de resposta i vaig tornar al meu llit disposta a acabar el meu desdijuni per una vegada en tots els dies que portava hospitalitzada. A l'habitació ens podíem veure tots les cares. Hi havia tres llits a un costat de la paret, en els quals estàvem la Gemma al centre, l'Eva al seu costat dret i jo al costat esquerre, a pocs metres de la finestra i justament en front de l'Isma. Al seu costat es trobava l'Abel, menjant feliçment les galetes que acompanyaven a la llet. I al seu costat es trobava la petita i curiosa Karina, que jugava desganadament amb el desdijuni.

-És la primera vegada que mengem tots els de l'habitació junts!- va exclamar l'Abel, alegre, intentant animar-nos a tots.

-Tens raó, perquè Isma s'ha passat més d'una setmana en l'UCI i a l'Aina tampoc li veiem el pèl- va assentir la Gemma, amb un alegre somriure.

-I què més dona això?- va preguntar l'Eva, amb veu ronca i sense mirar-nos.

-Eva, no sigues tan entusiasta, per favor! No fa falta ser tan alegre i tan animosa!- va cridar l'Abel, a postes, per molestar a l'Eva.

-I tu no sigues tan pesat, per favor! Que em dones mal de cap!- li va respondre l'Eva.

Després d'aquest comentari l'habitació es va revolucionar en pocs segons.

-Calla ja!!- va cridar l'Abel i li va llançar el seu coixí a l'Eva, que va estar a punt de carregar-se un llum quan se'l va tornar més fort, rient amb ganes. L'Isma em va llançar altre coixí i la Gemma li va llançar un altre a la Karina, que va esclatar en rialles quan un altre coixí de l'Isma va acabar tirant-me damunt el meu got de llet.

-Isma!- vaig cridar, fent-me la indignada, però no va funcionar.

L'Isma, que s'havia tapat la boca i m'havia demanat perdó, esglaiat, en un primer moment, ara reia, alegre. Li vaig llançar el meu coixí a la cara, cosa que va fer que es riguera més. Prompte, els desdijunis estaven per terra i una làmpada havia deixat de produir llum. La Karina tenia un coixí a la mà i jo estava protegint-me la cara amb les mans quan es va obrir la porta de colp. Va aparèixer la infermera dels desdijunis, amb cara de pomes agres. Ens va demanar a crits que ho arreplegàrem tot, però

quan estava eixint vaig veure com un petit somriure eixia del seu rostre.

Al cap d'una llarga estona, ens vam posar d'acord en arreplegar-ho tot. Ara hi havia menys tensió a l'habitació i havíem començat a tenir confiança entre nosaltres.

-M'ha agradat molt aquest dia -va dir la Karina.

-Sí? Més et va a agradar el que tinc pensat.

Tots vam mirar estranyats a l'Abel, qui acabava de pronunciar aquestes paraules amb un to maliciós en la seva veu.

-M'agradaria furtar un bisturí -va deixar anar tot de cop aixecant el dit índex al cel, victoriós.

Tota l'habitació es va quedar en silenci, mirant a l'Abel com si acabés de pronunciar les paraules més rares de totes les llengües (jo, sincerament, pensava això mateix).

-Un bisturí -va afirmar l'Eva amb ironia.

L'Abel va alçar el cap a manera de superioritat i va afegir:

-Vull que plantegem un robatori, per unir-nos, i per aconseguir-ne un bisturí, és clar.

Tots ens vam mirar aclaparats.

-Sí! -va cridar la Karina alçant el puny-, anem a divertir-nos com Déu mana!

-I per on comencem? -vaig preguntar.

-Doncs pel principi -respongué l'Isma rient-se de mi, amb un somriure burleta; li vaig llançar un gest desafiador.

-Necessitem un plànol de l'hospital, això és el primer -va dir la Karina, amb una veu dolça i alhora segura.

Al matí següent ja estàvem tots preparats per a la nostra operació: 'furtar el bisturí' (la originalitat del nom va ser de l'Abel). Vam eixir tots de colp de l'habitació. La Karina portava el plànol de l'hospital a les mans i ens anava guiant pels passadissos pels quals havíem de passar fins arribar a l'UCI, on furtàriem el bisturí.

Després de donar unes quantes voltes per l'hospital i de perdre'ns un parell de vegades per ell, vam trobar la porta de l'UCI.

-Preparats? -va preguntar l'Eva, nerviosa.

-Clar que sí! -va respondre l'Abel per tots, donant-li un colp a la porta.

Vam callar de colp quan vam entrar en aquell lloc tan trist. Aquell lloc va provocar que un calfred em recorregués per dins.

-Has estat ací alguna vegada? -vaig preguntar-li a l'Isma, que estava blanc com el paper-. Et trobes

bé?

-Sí, sí. És sols que... Aquest lloc no em porta uns records massa bons -em va respondre.

-No et preocupes. Furtem el bisturí i ens n'anem d'ací -vaig agafar la seva mà per donar-li ànims i ell va agarrar amb força la meua, com si no volguera quedar-se a soles.

Vam arribar a una porta oberta i el vam trobar. El nostre tresor, la raó per la qual havíem arribat fins allí. L'objecte que ens havia unit més encara que la lluita de coixins: el bisturí. Estava damunt d'una taula, en un paquet que encara no havia sigut obert. El vam contemplar des de fora, meravellats.

-A què estem esperant? Anem! -va cridar entusiasmada la Karina.

-Sí, vingal! -va dir l'Abel-. Recordeu el pla? Jo passe amb la Karina, l'Eva i la Gemma. L'Isma i l'Aina, es queden ací vigilant. I quan tornem amb el bisturí eixim corrent, però amb dissimul com si no passara res.

-D'acord -vam assentir tots.

Al cap d'una estona es va escoltar a l'Abel eixir.

-Ja el tenim! Afanyeu-vos! -va dir l'Abel.

La Gemma anava darrere i portava a la Karina en la cadira, que ens mostrà, orgullosa el bisturí. Entre les dues ens contaren tot el que havia passat al quiròfan. Vam abandonar l'UCI ràpidament, sense trobar-nos cap metge que ens preguntara res. Tornàrem a l'habitació entre rialles i mirades còmplices. No hi havia cap infermera, perquè no era encara l'hora de dinar.

La Karina va obrir el paquet on estava el bisturí i vam començar a jugar amb ell. Cada volta que entrava algú el guardàvem baix el coixí d'Abel.

Durant els dies següents ho vam passar genial. Portàvem bojós als infermers. Alguns fins i tot estaven plantejant-se deixar el treball i l'habitació estava cada vegada més alegre.

Però no n'hi ha res que dure per a sempre i prompte van arribar els acomiadaments. La gent se'n'anava, i a la fi, l'Isma i jo ens vam quedar a soles durant uns quants dies més. Els vam gaudir al màxim, recordant els nostres amics, encara que no era el mateix. De vegades els enviaven algun vídeo fent carreres per a què se'n recordaren de nosaltres. Prompte va arribar l'últim acomiadament. Els meus pares arribaren. Van començar a arreplegar les meves coses i quan els vaig dir que anava a dir-li adéu a l'Isma, se'n van anar fora. Els vaig agrair aquesta intimitat.

-Doncs, així s'acaba tot...- vaig començar, dirigint-me a l'Isma.

-No et poses dramàtica, que no es per a tant- em va traure un somriure, com sempre que parlava.

-Pareix que va ser ahir quan jo em vaig posar a mirar per la finestra i vam parlar per primera vegada.

-Sí, però el millor va ser quan et vaig bolcar el got de llet damunt.

Em vaig riure i el vaig abraçar. L'Isma em va envoltar amb els seus braços fortament com va fer quan ens van conèixer. La seva pell ja no era tan freda. S'estava recuperant.

No vaig poder reprimir una llagrimeta, que va voler sortir del meu ull i recórrer-me la galta. Mentre estava recolzada a les espatlles de l'Isma, li vaig preguntar:

-I tu? Quan tornaràs a casa? -vaig dir amb un fil de veu; tenia un nus a la gola.

-Doncs, realment, no ho sé -en les últimes paraules se li va trencar la veu.

No em podia imaginar a l'Isma ficat en un hospital cada dia, amb espasmes cada poc temps i anades i vingudes de sobte.

-T'estime -la meua veu va sortir sola, fins i tot jo mateixa em sorprenia en dir-ho.

Vaig escoltar com l'Isma prenia aire i després ho deixava anar, tranquil·lament, immune a les meves paraules. Llavors, em va apartar amb cura d'entre els seus braços, em va mirar als ulls, i, sense dir ni una paraula, em va besar. Al primer instant em vaig sorprendre, vaig obrir els ulls com a plats. Però, quan

vaig saber que això era una mostra d'amor, vaig gaudir el moment. Aquesta sensació d'estar tocant allò desconegut m'envaïa, però jo sabia que això era bo. Ens vam separar, vam tornar a mirar-nos als ulls, i, sense dir una paraula, me'n vaig anar. Vaig obrir la porta de l'habitació, disposada a sortir. I, abans que tanqués la porta, vaig escoltar a la meua esquena:

-Jo també t'estime.

Vaig tancar la porta de colp, no podia permetre més dolor. Van començar a brollar llàgrimes dels meus ulls, em vaig mossegar el llavi inferior, i vaig continuar fins a la sortida.

Allí vaig trobar a la meua família, esperant-me. Em vaig assecat les llàgrimes amb les nines mentre m'acostava a ells.

-Ens n'anem ja, Aina? -em va preguntar el meu pare amb un somriure afable.

Vaig assentir amb el cap, i vaig traure el millor somriure que vaig poder.

I, llavors, mentre el cotxe marxava, jo vaig pensar en la Lluna i el Sol. Si alguna vegada, han aconseguit ajuntar-se, si alguna vegada han pogut conèixer-se. I em vaig sentir afortunada que l'Isma no fos la Lluna, ni jo el Sol. Em vaig sentir afortunada d'haver-lo conegut i haver-me ajuntat amb ell. Em vaig sentir afortunada d'haver passat una petita part de la meua vida en eixa habitació amb eixa gent.

ADELAINE, EM PERDONARÀS ALGÚN DIAP

Eva Dong Wu

IES Antonio José Cavanilles - 1r ESO

-Adelaine, vine corre, anem a l'arbre Mare!- cridà Jèssica trotant cap a un vell roure, amb les arrels fetes un embolic de nusos i unes branques fortes i vigoroses, de fulles vives i verdes que ofería una gran ombra, un espai perfecte per a descansar.

S'acostaren les dos xiquetes amb un somriure en els llavis, i abraçaren a la corpulent planta.

-Ade, hui és nostre seté natalici, demanem un desig- pronuncià la menuda, embolicada en un oreig d'alegria i felicitat.

L'altra assentí, i envoltà en els seus curts braços, delicadament, el tronc de l'arbre al que deien Mare, ja que les trobaren allí abandonades.

Tancaren els ulls, i en veu baixa demanaren cada

una un desig.

Al caure la nit, en una de les moltes habitacions de l'orfenat, els remors i rialletes no cessaven. Amb l'escassa llum de la lluna que es filtrava des de la finestra, se veia a dos figures diminutes, arronsades entre els llençols, tremolant, i intentant escalfar-se el cos mútuament.

I, sí, eren Adelaine i Jèssica.

En les nits d'hivern, per falta de diners, en l'orfenat sempre passaven fred. S'acostaven i compartien el seu llençol, i s'abraçaven per a donar-se l'escàs calor que residia en el seu cos. Mentre, parlaven dels seus pares als qui mai havien conegut i ploraven per l'enyorança que els produïen. Es consolaven l'una a l'altra, a pesar que les dos estaven fetes una mar de llàgrimes, i entre llàgrimes i mocs, van prometre que si una se n'anava l'altra se n'aniria amb ella, sempre, sempre, estarien unides.

A les xiquetes les descobriren en les arrels del mil·lenari roure. Una d'elles plorava i cridava mentre que l'altra només contemplava el cel, en els seus dos ulls celestes, que més que ulls eren dos safirs resplendents. Però tenien un punt comú, els dos bebès, tenien les mans entrelligades, amb una força colpidora...

Encara que estaven soles embolicades en una manta, mai es va saber cosa alguna dels seus pares, i no les consideraren germanes per la seua gran diferència física encara que elles no pensaven el mateix.

Adelaine, com hem dit, tenia els seus ulls grans i bells, del color del mar, un blau immens i sense fi. Tenia una llarga cabellera castanya que li aplegava fins la cintura, llisa i en cascada, sense cap rull que se li poguera percebre. Era alta per a la seua edat i sempre, des que nasqué, dedicava dolços somriures a qui se li acostara, un somriure, pacífic, pur, sense cap intenció maligna, com si fora un àngel, que haguera vingut del cel batent les seues blanques ales. I Jèssica... Bo, ella tenia el monyo rogenç, com una flama de foc, roent i crepitant, a pesar que només li arribava als muscles. Els seus ulls, eren obscurs, sí, com les plomes d'un corb, negres del tot, però reflectien la llum com dos espillats, demostrant la seua energia al món sencer. No mesurava molt, però es mantenia en un bon estat físic.

Els seus caràcters eren totalment diferents. Adelaine era tranquil·la, no discutia amb ningú i acceptava les coses sense dir res, per més cruels que foren. En canvi, Jèssica, era una locomotora, la seua llengua

viperina no descansava mai, sempre estava bombardejant a algú amb preguntes, era molt més nerviosa, i no controlava mai les seues emocions.

No obstant, per més diferents que hagueren nascut aquestes dues xicones, el destí les ajuntà, sense res, sense llaços d'amistat anteriors ni vetes de sang. Però una d'elles cometria una errada de la qual se'n penediria eternament.

Tot començà tres anys després d'aquest dia que us he relatat, en el desé natalici. A diferència però del que havia ocorregut en el passat només una estava en l'arbre al qual tant de voler i afecte li havien agafat. L'única presència era la de Jèssica qui, amb els ulls inflats i rojos, la gola seca i afònica, encara plorava a l'arbre, arrupida entre les seues arrels.

-Adelaine... M'ha trait... Se n'ha anat, i jo no... -era l'únic que repetia mussitant i mirant al buit.

Entre tant, Adelaine, estava asseguda en una vella cadira de fusta, mirant expectant la parella que tenia enfront. Segons havia escoltat, havia arribat un matrimoni que no podien tindre filles i desitjaven adoptar-ne un, i de moment, la candidata que més els agradava, era Adelaine, només que ella no semblava contenta del tot. La meitat d'ella era feliç, per poder tindre al fi els pares que tant somniava, però per altra part... Jèssica.

A la fi, decidiren que s'emportarien Adelaine, i ella, entre la felicitat i l'angoixa no li quedà més remei que partir l'endemà cap a la seua nova casa. Va voler acomiadar-se de Jèssica, però aquesta no va aparèixer en tot el dia.

Quan restaven unes poques hores per al dia, la porta del dormitori s'obrí, grinyolant, un poc i una ombra va entrar sigil·losament, tancant la porta després.

-Adelaine, tu has trencat la promesa, no em culpes-li va dir a cau d'orella, en un fil de veu entretallada i greu, símptoma d'haver plorat.

Va agafar amb les mans, mullades de suor fred, el rellotge i el va endarrerir una hora. Després va agafar encara tremolosa la roba d'Adelaine. No estava molt segura si el que feia era correcte però la fúria i el desig de venjança l'arruinava. Alçà el cap i es ficà el jersei mentre s'ajustava un capell d'ala ampla per a tapar així el seu cabell. Només l'odi la guiava.

Tot va transcórrer com havia previst, Adelaine no es despertà, o al menys, si ho va fer va continuar dormint. Entre tant, Jessica, encengada per l'odi, va agafar la mà de sa "mare" i pujà al cotxe.

Amb la galta unflada a la finestreta de la qual li queien gotetes d'aigua salades, origen dels ulls de

Jèssica i amb el cor a cent s'acomiadà d'aquell orfenat al qual va arribar plorant i ara se n'anava plorant.

La vida amb família i pares no era la mateixa,ells la mimaven i la cuidaven, adquirien possessions per a ella, joguets, llibres,etc, que no havia de compartir.El més estrany era que ni li preguntaren per Adelaine ni tampoc va anar algú de l'orfenat avisant del canvi produït.

L'enviaren a un col·legi i sempre l'esperaven en la porta en eixir de casa, el pare en el cotxe i la mare amb l'esmorzar. Jèssica,per primera volta,sentí que en el seu menut cor desapareixien el fred i la por. Però res era perfecte i en un cantó del seu cor restava obscur,tan obscur com els seus ulls. I era pel temor que algun dia arribara allò que temia.

I arribà encara que Jèssica no ho volguera.

Eixe dia,no l'estaven esperant a l'eixida,com de costum. Ella desficiosa,els buscava en la mirada i al fi va guaitar la mare.

-Mare!-galopà cap ella,obrint els braços,per a aplegar als de sa mare. Però es parà en sec. En els braços de mare jeia altra persona.

I era... Adelaine.

Tan serena i pacífica com sempre,al contrari que ella. Va estrényer tant les dents, Jèssica, que semblava que se li anaven a partir en trossets.

-Hola filla,he passat aquest matí per l'orfenat i endivina a qui m'he trobat -ajupí el cap i li va somriure a Adelaine,qui li tornà el somriure. Com em contaren que éreu molt amigues,l'he portada també ,que bé veritat?-li besà la galta dreta -que mona que és la meua xiqueta,si és que...

No va escoltar més. La gelosia se la menjava viva.

-No,no,ella no existeixi,no,ni tampoc està ací,no,no!

-Jessi -li va agafar les mans -estic molt feliç de vore't, pensava que no et voria més! -la seua veu era melodiosa i agradable,però per a ella eren pitjors que els gralls d'una garsa.

Va apartar les seues mans de la seua galta i es va dirigir al cotxe,sense mirar-la tan sols. -Falsa, és l'únic que va opina d'ella.

Des de llavors, va haver de compartir moltes coses amb ella, l'habitacio, els joguets, els llibres, la roba fins i tot... Però per més que es queixava mare no li donava importància,deia que havia de ser més generosa... Que copiara Adelaine...a Adelaine! Cada volta que escoltava aquell nom,els seus punys es tancaven amb força.

-Jessi, Jèssica -la cridà Adelaine en veu baixa,quan

estaven ja en el llit.

No li va respondre,es vaig fer la dormida; no li havia parlat des que la va tornar a vore. Escoltà sanglots. El cor se li encollí. Però la pena va ser tapada enseguida per l'odi. Més tard se'n va anar.

I així passaren els dies,fins que en un d'ells,van fer una visita a l'orfenat.

Jèssica i Adelaine, seguint el costum, anaren al roure seguint diferents camins. Es miraren durant uns instants i Adelaine baixà el cap. Es va asseure recolzant l'esquena en el tronc de l'arbre.

-Perquè m'odies,Jèssica?-la mirà confusa mentre li sostenia les mans.

-Perquè eres cruel,t'anaves a anar,deixar-me sola en aquell lloc fred i obscur, damunt,ara vens per a llevar-me l'amor dels pares! Mai he sentit què és que et vulga algú, i tu -la assenyala amb el dit, posant-se en peus d'un bot -m'has deixat que ho gaudira primer, sí, però per a després llevar-m'ho i vore com patisc-s'emocionava cada volta més i més.

Jèssica tirà a córrer cap a la carretera,tapant-se la cara perquè no vera els seus ulls de cristall, i Adelaine la va seguir esglaiada.

-Jèssica,Jessi,Jèssica!-la cridà una i altra volta però no es va girar.

Un camió tocà la botzina, però ella seguí corrent cap a davant, de sobte, un grinyol de frens i un crit de dolor la feu detindre. Girà el cap en un mal presentiment cap arrere, i només va arribar a vore que Adelaine volava pel cel traçant una paràbola perfecta mentre vessava sang que amerava el seu vestit blanc, com una palometa blanca i roja. Va xocar amb el sòl ja sense forces i rebotà dos voltes.

-Ade!-es llançà Jèssica cap a Adelaine-Adelaine...-s'agenollà junt a ella i agafà la seua ma,i la col·locà junt a la seua galta,sang i llàgrimes es mesclaren.

-Jessi...per fi, m'has volgut cridar, pel meu nom...-els seus llavis esbossaren una corba de satisfacció.

-Ho sent, Adelaine, ho sent, perdona'm, no volia açò, no et mores per favor...-balbucejava amb les llàgrimes desbordades.

-Saps,sóc ja feliç,m'has volgut parlar,Jèssica,no saps com me n'alegre...i va tancar els ulls.

-Ade!-es va escoltar el grit per tota la muntanya.

I es va vore com,un àngel esquincava el cel,deixant el rastre solament d'una llàgrima.

Adéu, Adelaine, et recordaré tota la meua vida.

www.alicantecultura.es